

PROLÓG

NÁVRAT SPRAVODLIVÝCH

Celé sa to začalo jednej hlbokej noci, keď sa Južné kráľovstvo ponorilo do spánku. Len čo lampáše a pouličné lampy v ríši zhasli, stovky mužov naprieč celou krajinou – bolo ich presne tristotridsaťtri – vyšli naraz zo svojich domovov.

Tento svojrázny počin nikto vopred nenaplánoval ani neodskúšal. Muži spolu nikdy nehovorili a dokonca ani nevedeli, kto sú tí ostatní. Pochádzali z rozličných miest, z rozličných rodín a z rozličných spoločenských vrstiev, ale v utajení ich spájali istý podlý zámer. A práve ten ich dnes po dlhom čase opäť zvedol dokopy.

Všetci vyšli do noci v nepoškvrnených strieborných rúchach, ktoré v mesačnom svetle priam žiarili. Na hlavách mali rovnaké strieborné masky s dvoma štrbinami, ktoré chránili všetko okrem očí, a každému sa na hrudi hrdo vzpínal divoký biely vlk. V zlo-

vestných rovnošatách pripomínali skôr duchov než ľudí a z nejedného uhla pohľadu duchmi aj *boli*.

Koniec koncov, prešli už stovky rokov, odkedy sa Bratstvo spravodlivých zišlo naposledy.

Muži vyšli zo svojich príbytkov a všetci sa pobrali tmou na rovnaké miesto. Šli peši a kráčali tak potichu, že ich nohy nevydali jediný zvuk. Keď nechali svoje mestá a dediny ďaleko za sebou a boli si istí, že ich nikto nesleduje, zapálili fakle, aby si posvietili. Na dláždených cestách sa však dlho nezdržali. Ich cieľ sa nachádzal ďaleko, mimo dosahu akejkoľvek vyšliapanej cesty, a nenašli by ste ho na žiadnej zo zachovaných máp.

Členovia Bratstva prechádzali cez nezmapované územia, zdolávali trávnaté kopce a bahnisté polia, brodili sa cez plytké riečky. Mierili na miesto, kde nikdy neboli, ktoré nikdy nevideli na vlastné oči, ale pokyny na cestu mali zakódované tak hlboko v sebe, že každý strom, každý kameň, ktorý míňali, im pripadal známy ako spomienka.

Niektorí muži museli prejsť dlhšiu vzdialenosť než iní, jedni kráčali rýchlejšie, druhí pomalšie, ale dve hodiny po polnoci boli prví z tristotridsiatich troch pútnikov na mieste. A to vyzeralo presne tak, ako čakali.

Pod skalnou horou v najjužnejšom cípe Južného kráľovstva stáli na brehu Južného mora ruiny dávno zabudnutej pevnosti. Z diaľky vyzerala ako mŕtvola obrovského tvora, ktorú vyplavilo more. Mala rozčesané kamenné múry, do hĺbky popraskané a otlčené. K oblohe sa ako prsty kostlivca dvíhalo päť rozpadajúcich sa veží a nad padacím mostom viseli ostré končité skaly pripomínajúce zuby v obrovskej tlači.

Do pevnosti už vyše šesťsto rokov nevškročila živá duša – dokonca čajky krúžiace v nočnom vánku sa jej vyhýbali –, no aj napriek svojmu strašidelnému vzhľadu bolo toto miesto pre Bratstvo spravodlivých posvätné. Tu sa zrodil ich klan, stál tu chrám ich

viery a v dobách, keď svoju filozofiu spravodlivých šíрили po celom kráľovstve, tu mali svoje veliteľstvo.

Postupom času dokázalo Bratstvo filozofiu spravodlivých presadiť tak účinne, že svoju operačnú základňu viac nepotrebovalo. Jeho členovia vtedy svoju milovanú pevnosť zadebnili, rovnošaty zavesili na klinec a vytratili sa do tieňov. Ako plynul čas, existenciu spoločenstva začali ľudia považovať za obyčajnú legendu, z legendy sa stal mýtus a na mýtus sa čoskoro zabudlo. Po celé stáročia, generáciu za generáciou Bratstvo odpočívalo v ústraní a užívalo si, ako ich predkovia dokonale nastavili fungovanie Južného kráľovstva – a následne aj zvyšku sveta.

Lenže svet sa menil... a čas, keď Bratstvo mlčalo, sa práve naplnil.

Počas dňa sa v dedinách a mestách Južného kráľovstva objavili strieborné vlajočky s obrázkom bieleho vlka. Boli nenápadné a väčšina obyvateľov si ich ani nevšimla, ale týchto tristotridsaťtri mužov z nich vyčítalo jednoznačnú správu: *Nadišiel čas návratu Bratstva spravodlivých*. A tak v noci, keď manželky a deti zaspali, muži potichu vytiahli zo skrýš svoje rovnošaty, obliekli si strieborné rúcha, tváre si zakryli striebornými maskami a vyrazili zo svojich domovov na juh k pevnosti.

Tí, čo dorazili na miesto ako prví, zaujali postavenie na padacom moste a strážili vchod. Postupne prichádzali ďalší členovia klanu, no skôr než dostali povolenie vstúpiť, každý z nich musel vysloviť pradávané heslo: *Tristotridsaťtrojka vie, aké je jej poslanie!* Potom vošiel dovnútra a na veľkom nádvorí uprostred pevnosti sa pripojil k ostatným. Všetci tam stáli v úplnom tichu, čakali na ostatných a s nesmiernou zvedavosťou si obzerali jeden druhého. Nikto z nich dosiaľ iného člena klanu nevidel. Premýšľali, či poznajú oči vykukujúce zo štrbín v maskách, neodvažovali sa však na nič pýtať. Základným pravidlom Bratstva spravodlivých bolo nikdy neprezradiť svoju identitu, najmä nie vzájomne medzi se-

bou. Boli presvedčení, že úspešná tajná spoločnosť musí držať v utajení aj totožnosť každého svojho člena.

Päť hodín po polnoci bolo konečne všetkých tristotridsaťtri členov na mieste. Na najvyššej veži zaviala strieborná zástava s obrazom bieleho vlka, aby ohlásila oficiálny návrat Bratstva. Po jej vztýčení si Vrchný komandant klanu nasadil na hlavu korunu z ostrých kovových hrotov, čím dal najavo svoje postavenie. Muži sa svojmu veliteľovi uklonili a on vzápätí vystúpil na kamenné pódium, kde ho mohlo všetkých tristotridsaťdva zvyšných párov očí dobre sledovať.

„Vítam vás, bratia!“ začal Vrchný komandant svoju reč a rozpažil ruky. „Je nádherné vás tu všetkých vidieť. Takéto zhromaždenie sa nekonalo už viac ako šesťsto rokov a naši predkovia by sa radovali, keby videli, ako Bratstvo obstálo v skúške času. Po celej generácie sa naše zásady a zodpovednosť odovzdávali z otca na najstaršieho syna v tristotridsiaticich troch najlepších rodinách Južného kráľovstva. Každý z nás pri smrteľnom lôžku svojho otca prisahal, že svoju existenciu – v tomto živote aj po ňom – zasväťí ochrane a presadzovaniu filozofie spravodlivých.“

Vrchný komandant zhromaždeným pokynul. Nato všetci precítene a ako jeden muž nahlas predniesli základnú myšlienku filozofie spravodlivých:

„*Svetu má vládnuť ľudstvo a ľudstvu majú vládnuť muži!*“

„Je to tak,“ prikývol Vrchný komandant. „Naša filozofia nie je iba názor, je to *prirodený poriadok sveta*. Ľudstvo je najsilnejšia a najmúdrejšia rasa, aká kedy na tejto planéte žila. Naším poslaním je vládnuť a táto vláda je kľúčom k samotnému prežitiu. Bez ľudí, ako sme my, by sa naša civilizácia zrútila a svet by sa vrátil k chaosu primitívnych časov. Celé tisícročia naše Bratstvo bojovalo s temnými a zvrátenými silami, ktoré ohrozovali prirodzený poriadok sveta. Naši predkovia neúnavne pracovali, aby ľudstvu zaistili nadradenosť, ktorá mu prináleží. Destabilizovali komuni-

ty trolov, škriatkov, elfov, trpaslíkov a obrov, aby sa hovoriaci tvorovia nemohli zorganizovať a zaútočiť na nás. Odopreli ženám vzdelanie a príležitosti, aby zabránili slabšiemu pohlaviu dostať sa k moci. A čo je najdôležitejšie – naši predkovia boli prví, kto bojoval proti rúhačstvu zvanému *mágia* a kto odstránil hriešnikov, ktorí mu podľahli.“

Členovia klanu zdvihli fakle vysoko nad hlavy a jasotom oslávili hrdinské činy svojich predkov.

„Pred šiestimi storočiami Bratstvo dosiahlo svoj najväčší úspech,“ pokračoval Vrchný komandant. „Naši predkovia uskutočnili dokonale premyslený plán a dosadili na trón Južného kráľovstva Šampióna I. Mladého kráľa obklopili Poradným zborom najvyšších sudcov, ktorí boli pod kontrolou Bratstva, a zanedlho sa filozofia spravodlivých stala základným princípom najmocnejšieho kráľovstva na zemi. Hovoriaci tvorovia stratili všetky práva a boli vylúčení zo spoločnosti. Ženám bolo zo zákona zakázané čítať knihy a *mágia* sa stala zločinom trestaným smrťou. Šesť úžasných storočí vládlo ľudstvo bez opozície. Filozofia spravodlivých bola v bezpečí. Naše Bratstvo sa mohlo pozvoľna vytratiť do úzadia a užívať si dlhé obdobie pokoja. Nič však netrvá večne. Dnes sa opäť stretávame, pretože sa objavila nová, do tejto chvíle nepredstaviteľná hrozba. A tú musíme okamžite zlikvidovať.“

Vrchný komandant luskol prstami a dvaja členovia klanu vybehli z nádvorja. O chvíľu sa vrátili s veľkým obrazom a postavili ho na kamenné pódium vedľa svojho veliteľa. Bol to portrét krásnej mladej ženy s jasnomodrými očami a so svetlohnedými vlasmi. Jej oblečenie sa trblietalo a dlhý vrkoč zdobili biele kvety. Mala síce láskavý úsmev, ktorý by rozohrial aj to najchladnejšie srdce, ale zároveň v nej bolo niečo, čo Bratstvo znervózňovalo.

„Veď je to len *dievča!*“ ozval sa niekto zozadu. „Čo je na ňom také desivé?“

Chris Colfer

Príbeh čarodejníctva

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2022 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Anglický originál *A Tale of Witchcraft* vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company, Hachette Book Group, 1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104, v roku 2020.

Preklad Peter Kýška

Jazyková redakcia Diana Senecká

Sadzba Kristína Hečková

Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel. č.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA